

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

22 декември 2008 година *

По дело C-13/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundesgerichtshof (Германия) с акт от 23 ноември 2007 г., постъпил в Съда на 14 януари 2008 г., в рамките на производство по дело, заведено от

Erich Stamm,

Anneliese Hauser,

с участието на

Regierungspräsidium Freiburg,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász (докладчик), г-н G. Arestis и г-н J. Malenovský, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н Р. Mengozzi,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Stamm, от адв. J. Strick, Rechtsanwalt,

— за Regierungspräsidium Freiburg, от г-н Р. Brecht, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н Е. Traversa и г-н F. Hoffmeister,
в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде
разгледано без представяне на заключение,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 12, параграф 1, член 13, параграф 1 и член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 година (ОВ L 114, 2002 г., стр. 6, наричано по-нататък „Споразумението“).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Stamm и г-жа Hauser, и Regierungspräsidium Freiburg относно приложимостта на принципа на равно третиране към швейцарските самостоятелно заети погранични работници.

Правна уредба

Споразумението

- 3 Съгласно член 1, букви а) и г) от Споразумението целта на последното, в полза на гражданите на държавите членки на Европейската общност и Конфедерация Швейцария, е по-специално да се предостави право на влизане, на пребиваване, на достъп до работа като наети лица, на установяване на основата на самостоятелна заетост и правото на престой на територията на договарящите

страни, както и да се предоставят еднакви условия на живот, заетост и труд като тези, предоставени на гражданите на съответната страна.

- 4 Съгласно член 2 от Споразумението, „спрямо граждани[те] на една договаряща страна, които пребивават законно на територията на друга договаряща страна, при прилагане на разпоредбите на приложения I, II и III към настоящото споразумение и в съответствие с него не се допуска дискриминация, основана на тяхното гражданство“. [неофициален превод]
- 5 Член 16 от Споразумението, озаглавен „Позоваване на общностното право“, гласи следното:

„1. За постигане на целите на настоящото споразумение договарящите страни предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че в отношенията между тях се прилагат права и задължения, равностойни на съдържанието се в правните актове на Европейската общност, на които се прави позоваване.

2. Доколкото прилагането на настоящото споразумение обхваща понятия на общностното право, взема се предвид релевантната практика на Съда на Европейските общности преди датата на неговото подписване. Последващата подписването на настоящото споразумение съдебна практика се предоставя на вниманието на Швейцария. За да се гарантира правилното функциониране на споразумението, съвместният комитет, по искане на една от договарящите страни, определя последиците от тази съдебна практика“. [неофициален превод]

- 6 Глава III от приложение I към Споразумението, уреждащо свободното движение на хора, съдържа специални разпоредби относно самостоятелно зетите лица. Член 12, параграф 1 от това приложение предвижда, че „гражданин на една договаряща страна, който желае да се установи на територията на друга договаряща страна, за да осъществява дейност като самостоятелно зето лице (оттук нататък наречено „самостоятелно зето лице“), получава разрешение за пребиваване, валидно за период най-малко от пет години от датата на издаването му, при условие че лицето предостави доказателство на компетентните национални органи, че е установено или иска да се установи.“ [неофициален превод]
- 7 Параграфи 2—6 от същия член съдържат процедурни разпоредби относно правото на пребиваване на самостоятелно зетите лица.
- 8 По отношение на самостоятелно зетите погранични работници член 13 от посоченото приложение предвижда:

„1. Самостоятелно зет пограничен работник е гражданин на договаряща страна, който пребивава на територията на една договаряща страна и осъществява дейност като самостоятелно зето лице на територията на другата договаряща страна, като се завръща в своето място на пребиваване по правило всеки ден или най-малкото един път седмично.

2. Самостоятелно зетите погранични работници не се нуждаят от разрешение за пребиваване.

Компетентните органи на съответната държава въпреки това могат да издадат на самостоятелно зетия пограничен работник специално разрешение, валидно за период най-малко от пет години, при условие че той представи доказателство на компетентните национални органи, че осъществява или желае да осъществява дейност като самостоятелно зето лице. Разрешението се удължава най-малко с пет години, при условие че пограничният работник представи доказателство, че той осъществява дейност като самостоятелно зето лице.

3. Специалните разрешения са валидни за цялата територия на издаващата ги държава.“ [неофициален превод]

9 Член 14 от приложение I към Споразумението, озаглавен „Професионална и географска мобилност“, предвижда:

„1. Самостоятелно зетите лица имат право на професионална и географска мобилност на цялата територия на приемащата държава.

2. Професионалната мобилност включва промяна на професията, както и промяна от статут на самостоятелно зето лице в статут на зето лице. Географската мобилност включва промяната на мястото на работа и на пребиваване.“ [неофициален превод]

10 В областта на равното третиране член 15 от това приложение предвижда:

„1. По отношение на достъпа до дейност като самостоятелно зето лице и нейното упражняване, самостоятелно зет работник трябва да получи не по-малко благоприятно третиране в приемащата страна от това, което е предоставено на нейните собствени граждани.

2. Разпоредбите на член 9 от това приложение се прилагат *mutatis mutandis* към самостоятелно зетите лица, посочени в настоящата глава“ [неофициален превод]

- 11 Съгласно член 16 от посоченото приложение, озаглавен „Упражняване на публична власт“:

„На самостоятелно заето лице може да бъде отказано правото да осъществява дейност, която е свързана, макар и епизодично, с упражняването на публична власт.“ [неофициален превод]

- 12 Съгласно член 23, параграф 1 от приложение I към Споразумението лице, което получава услуга, няма нужда от разрешение за пребиваване за период на пребиваване от три месеца или по-малко. За период, който превишава три месеца, на получаващото услуги лице се издава разрешение за пребиваване, чиято продължителност е равна на тази на услугата.

- 13 Член 25 от това приложение предвижда:

„1. Гражданин на една договаряща страна, който има право на пребиваване и има основно жилище в приемащата държава, се ползва със същите права като гражданите на страната по отношение на придобиването на недвижима собственост. Той може по всяко време да установи основното си жилище в приемащата държава в съответствие със съответните национални правила, независимо от продължителността на неговата заетост. Напускането на приемащата държава не води до задължение за освобождаване от такава собственост.

[...]

3. Пограничен работник се ползва със същите права като гражданин на страната по отношение на придобиването на недвижимата собственост за неговата икономическа дейност и като второ жилище. Напускането на приемащата държава не води до задължение за освобождаване от такава собственост. Той може да получи и разрешение да закупи ваканционно жилище. За тази категория граждани настоящото споразумение не засяга действащите в приемащата държава правила относно чистите капиталови инвестиции или търговията с незастроени терени и жилища“. [неофициален превод]

Национална правна уредба

- 14 От акта за препращане е видно, че германският Закон за задължението за деклариране и правото на възражение срещу договорите за аренда на земеделска земя (Gesetz über die Anzeige und Beanstandung von Landpachtverträgen, BGBl. 1985 I, стр. 2075, наричан по-нататък „LPachtVG“) предвижда специални разпоредби по отношение на договорите за аренда на земеделска земя. Арендаторите трябва да декларират тези договори за аренда пред компетентния орган, който може да възрази срещу тяхното сключване, по-специално ако арендата би довела до „неправилно“ разпределение на земеползването.
- 15 Препращащата юрисдикция уточнява, че съгласно § 4, алинеи 1 и 2 от LPachtVG арендата води до „неправилно“ разпределение на земеползването, по-конкретно ако тя противоречи на мерки, насочени към подобряване на аграрната структура. Такъв би бил случаят по-специално когато земеделските земи, поради отдаването им под аренда на лица, които не са земеделски стопани, са изключени от ползване от земеделски стопани, които спешно се нуждаят от тях, за да създадат и поддържат производителни и конкурентноспособни стопанства, и които са в състояние да ги вземат под аренда.
- 16 Препращащата юрисдикция добавя, че съгласно нейната собствена практика, предшестваща влизането в сила на Споразумението, обстоятелството, че земеделските земи се изключват от ползване от германски земеделски стопани, които упражняват тази дейност като основна и които спешно се нуждаят от тях, за да създадат и поддържат производителни и конкурентноспособни стопанства,

като ги предоставят под аренда на швейцарски земеделски стопани, чиито стопанства са разположени в Швейцария, противоречи на мерките за подобряване на германската аграрна структура. От това следва, че за прилагането на § 4 от LPachtVG тези швейцарски земеделски стопани трябва да се разглеждат като намиращи се извън германската аграрна структура и следователно като лица, които не са земеделски стопани.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 17 Г-н Stamm, швейцарски земеделски стопанин, чието стопанство е разположено в Швейцария, сключва на 10 октомври 2005 г. с г-жа Hauser с местожителство в Германия договор за аренда за разположени в Германия земеделски земи с площ от 2,75 ха. Годишният наем, предвиден в този договор за аренда за срок от пет години, е 686 EUR.
- 18 Landwirtschaftsamt (германска служба по земеделието) възразява по отношение на посочения договор за аренда на земеделска земя и разпорежда на съответните страни незабавно да го прекратят. Обжалването, както и подадените от г-н Stamm искания при условията на евентуалност са отхвърлени от Amtsgericht Waldshut-Tiengen (първоинстанционен съд), който отменя този договор с мотива, че разглежданата аренда предполагала „неправилно“ разпределение на земеползването.
- 19 След като безуспешно сезира Oberlandesgericht Karlsruhe in Freiburg (апелативна юрисдикция), г-н Stamm иска пред препращащата юрисдикция признаването на действителността на сключения с г-жа Hauser договор за аренда на земеделска земя. Според тази юрисдикция, като се има предвид, че в настоящия случай

германски земеделски стопани, които желаят да разширят своето стопанство, искат да вземат под аренда разглежданите площи, посоченият договор за аренда на земеделска земя трябва, с оглед на припомнената съдебна практика, да бъде отменен.

20 Препращащата юрисдикция обаче припомня, че не би било възможно тази съдебна практика да се остави в сила, ако задължението за гарантиране на равно третиране, предвидено в член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението, се прилага не само към „самостоятелно заети лица“ по смисъла на член 12, параграф 1 от това приложение, но и към „самостоятелно заети погранични работници“ по смисъла на член 13, параграф 1 от посоченото приложение. При тези условия би било изключено швейцарските земеделски стопани, които упражняват основната си дейност в Швейцария и чието стопанство е разположено там, да се разглеждат като лица, които не са земеделски стопани, за целите на прилагането на § 4 от LPachtVG. Обратно, следва да им се предостави третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено на германските земеделски стопани, които упражняват тази дейност като основна.

21 Като счита, че тълкуването на разпоредбите на Споразумението му е необходимо, за да постанови своето решение, Bundesgerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Дали член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението [...] изисква, що се отнася до достъпа до дейност като самостоятелно заето лице и нейното упражняване, единствено на самостоятелно заети лица по смисъла на член 12, параграф 1 от приложение I към Споразумението в приемащата страна да се предостави третиране, не по-малко благоприятно от това, което е предоставено на собствените ѝ граждани, или това важи и за самостоятелно заетите погранични работници по смисъла на член 13, параграф 1 от приложение I към Споразумението?“

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

- 22 *Regierungspräsidium Freiburg* поддържа, че преюдициалното запитване е недопустимо, тъй като отправеният въпрос не е от значение за решаването на спора по главното производство. Той счита, че г-н Stamm не е нито „самостоятелно заето лице“, нито „самостоятелно зает пограничен работник“, попадащ в обхвата на приложение I към Споразумението, и че земеделски стопанин, чието стопанство е разположено в Швейцария и който се ограничава да обработва земеделски земи в Германия, преди да извърши безмитен внос в Швейцария на селскостопанските продукти, получени от тези земи, в никакъв случай не попада, независимо от неговото гражданство, в обхвата на членове 12 или 13 от посоченото приложение.
- 23 Комисията на Европейските общности също изразява резерви по отношение на релевантността на поставения въпрос. Всъщност тя изтъква, че самостоятелно зает пограничен работник трябва да бъде установен на територията на другата договаряща страна, както общо и по отношение на всички самостоятелно заети лица е предвидено в член 12, параграф 1 от приложение I към Споразумението. Като се има предвид, че от преписката по делото не е видно, че г-н Stamm притежава второ стопанство, разположено на територията на Федерална република Германия, чрез което да се интегрира в германската икономика и да се обръща към гражданите на тази държава, Комисията не може да изключи възможността да се приеме, че заинтересуваното лице не е установено в Германия и че не притежава качеството на „самостоятелно зает пограничен работник“ по смисъла на Споразумението.
- 24 Тези възражения трябва да се отхвърлят.

- 25 Според постоянната съдебна практика въпросите, свързани с тълкуването на общностното право и поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност (Решение от 15 май 2003 г. по дело *Salzmann*, C-300/01, *Recueil*, стр. I-4899, точки 29 и 31, както и Решение от 7 юни 2007 г. по дело *van der Weerd* и др., C-222/05—C-225/05, *Сборник*, стр. I-4233, точка 22). Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество, или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (Решение от 5 декември 2006 г. по дело *Cipolla* и др., C-94/04 и C-202/04, *Recueil*, стр. I-11421, точка 25, както и Решение по дело *van der Weerd* и др., посочено по-горе, точка 22).
- 26 Впрочем препращащата юрисдикция недвусмислено квалифицира г-н *Stamm* като „самостоятелно зает пограничен работник“.
- 27 При тези условия не изглежда, че поисканото тълкуване на разпоредбите на Споразумението няма връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство. Следователно презумпцията за релевантност, от която се ползва преюдициалното запитване, не може да бъде оборена от възраженията, направени от *Regierungspräsidium Freiburg* и от Комисията.
- 28 От това следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По съществуването на спора

- 29 В самото начало следва да се посочи, че контекстът на делото по главното производство се определя от преюдициалното запитване и че следователно преходните разпоредби и разпоредбите относно развитието на Споразумението, които се съдържат в член 10 от последното и в глава VII от приложение I към Споразумението, не са предмет на разглеждане от Съда.
- 30 С въпроса си препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали равното третиране, предвидено в член 15 от приложение I към Споразумението, е приложимо към „самостоятелно заети погранични работници“, посочени в член 13 от същото приложение.
- 31 *Regierungspräsidium Freiburg* изтъква, че предвиденият в член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението принцип, според който не по-малко благоприятно третиране трябва да се запази за самостоятелно заети лица, се прилага само към „самостоятелно заети лица“ по смисъла на член 12, параграф 1 от това приложение, а не към „самостоятелно заети погранични работници“ по смисъла на член 13, параграф 1 от посоченото приложение. Той счита, че неговото тълкуване се потвърждава от структурата и клаузите на Споразумението, което не урежда по строго идентичен начин самостоятелно заетите лица и самостоятелно заетите погранични работници, а което, обратно, съзнателно прави разграничение между тези две категории лица.
- 32 Такова тълкуване обаче не може да се възприеме.
- 33 Следва веднага да се припомни, че глава III от приложение I към Споразумението, озаглавена „Самостоятелно заети лица“, включва членове 12—16 от това приложение. Член 12 от посоченото приложение сочи самостоятелно заети лица, по-специално гражданите на една договаряща страна, които са установени или желаят да се установят на територията на друга договаряща страна, за да осъществяват дейност като самостоятелно заето лице. Член 13 от същото приложение сочи самостоятелно заети погранични работници, категория

самостоятелно заети лица, които пребивават на територията на една договаряща страна и които осъществяват дейност като самостоятелно заето лице на територията на друга договаряща страна. Членове 14 и 15 от приложение I към Споразумението се отнасят съответно до професионалната и географската мобилност, както и до равното третиране на самостоятелно заетите лица. Член 16 от това приложение предвижда възможността да се откаже на последните правото да осъществяват дейност, която е свързана с упражняването на публична власт.

34 Налага се изводът, че в глава III не се съдържа разпоредба, според която членове 14—16 от приложение I към Споразумението трябва да се прилагат единствено към „самостоятелно заети лица“ по смисъла на член 12, параграф 1 от това приложение, а не и към „самостоятелно заети погранични работници“ по смисъла на член 13, параграф 1 от същото.

35 Всъщност нищо в посочената глава III не показва, че самостоятелно заетите погранични работници не се ползват в съответствие с член 14 от приложение I към Споразумението, от професионална и географска мобилност на територията на приемащата държава, нито че по силата на член 16 от това приложение не може да им се откаже правото да практикуват дейност, която е свързана с упражняването на публична власт в тази държава. По отношение на географската мобилност тази констатация е валидна дори ако правото на такава мобилност трябва да се упражнява по такъв начин, че да се запази качеството на самостоятелно зает пограничен работник, както е определено в член 13 от посоченото приложение.

36 Някоя разпоредба от глава III от приложение I към Споразумението не показва и че по отношение на принципа на равно третиране, предвиден в член 15 от това приложение, самостоятелно заетите погранични работници не могат да се позовават на този принцип.

37 Тъй като нито текстът на разпоредбите на глава III от приложение I към Споразумението, нито структурата на тази глава предоставят доказателства, въз основа на които е възможно да се изключи приложимостта на членове 14—16 от това приложение към самостоятелно зетите погранични работници, не може да се поддържа, че работниците, посочени в член 13, параграф 1 от това приложение, не се разглеждат като самостоятелно зети лица в контекста на тази глава на същото основание като лицата, спрямо които се прилага член 12 от приложението.

38 Този извод се подкрепя от член 15, параграф 2 от приложение I към Споразумението, който предвижда, че „[р]азпоредбите на член 9 от [това] приложение се прилагат *mutatis mutandis* към самостоятелно зетите лица, посочени в [глава III]“. Щом като този параграф препраща към „самостоятелно зети лица, посочени“ в тази глава, а не към самостоятелно зетите лица, визирани в член 12 от посоченото приложение, страните по Споразумението не са имали намерение да направят разграничение между самостоятелно зетите лица и самостоятелно зетите погранични работници, що се отнася до приложимостта към тях на членове 14—16 от приложение I към Споразумението. Обратно, това обстоятелство показва, че професионалната и географска мобилност, равното третиране, както и възможността да се изключат някои лица от практикуването на дейност, свързана с упражняването на публична власт, предвидени в тези членове, се прилагат без разлика, от една страна, към лицата, посочени в член 12 от това приложение, и от друга страна, към тези, визирани в член 13 от посоченото приложение.

39 В това отношение следва да се добави, както прави Комисията, че Споразумението отграничава самостоятелно зетите погранични работници само в един член и с оглед на специални цели, а именно за да се определят по-благоприятни за тях правила в областта на правото на пребиваване. В действителност за разлика от останалите самостоятелно зети лица, посочени в член 12 от приложение I към Споразумението, самостоятелно зетите погранични работници не се нуждаят от разрешение за пребиваване. Явно е, че страните по Споразумението, които благоприятстват пограничните работници, не са имали намерение да ги поставят в по-неблагоприятно положение по отношение на приложимостта на принципа на равно третиране.

40 Защитаваната от г-н Stamm теза, че самостоятелно зетите погранични работници се ползват от принципа на равно третиране, освен това се подкрепя

от структурата на глави II и III от приложение I към Споразумението, от общите цели на последното, както и от тълкуването, което следва да се даде на член 25 от това приложение.

41 Първо, структурният анализ на глави II и III от приложение I към Споразумението, озаглавени съответно „Наети лица“ и „Самостоятелно заети лица“, показва, че тези глави имат идентична структура.

42 Така, следва да се констатира в това отношение, че глава II от приложението съдържа, в член 6 и член 7 съответно, разпоредбите относно наетите лица, както и относно пограничните наети лица и че в членове 8—10 от посоченото приложение са предвидени принципите на професионална и географска мобилност, равно третиране, както и възможността да бъде отказано на наетите лица правото да заемат определени длъжности в публичната администрация. Нищо в тази глава не показва, че тези принципи и тази възможност не се прилагат към пограничните наети лица, а единствено към наетите лица. В тази глава липсва разпоредба, въз основа на която да е възможно да се поддържа, че пограничните наети лица не се ползват от професионалната и географска мобилност, при условие че запазват това си качество, както и от равното третиране, или че не би следвало, съобразно случая, да им се отказва длъжност в публичната администрация.

43 От обстоятелството, че принципът на равно третиране се отнася както до наетите лица, така и до пограничните наети лица, от една страна, и от обстоятелството, че структурата на глава II от приложение I към Споразумението и на глава III от това приложение са аналогични, от друга страна, следва, че страните по Споразумението не са имали за цел да установят разграничение между самостоятелно заетите лица и пограничните самостоятелно заети лица по отношение на приложимостта на посочения принцип към тях.

44 Второ, по отношение на целта на Споразумението следва да се припомни, че съгласно член 1, букви а) и г) от него това споразумение по-специално има за цел да предостави, в полза на гражданите на държавите членки на Общността и Конфедерация Швейцария, право на установяване като самостоятелно заето

лице, както и еднакви условия на живот, заетост и труд като тези, предоставени на гражданите на съответната страна. Впрочем както отбелязва Комисията, тази цел би била постигната само частично, ако самостоятелно заетите погранични работници могат да бъдат подложени, при упражняването на своята дейност, на специални ограничения, които не се прилагат към останалите самостоятелно заети лица.

45 Освен това спрямо гражданите на договаряща страна, които пребивават законно на територията на друга договаряща страна, в съответствие с член 2 от Споразумението и за целите на прилагането на разпоредбите на приложения I — III към Споразумението, не се допуска дискриминация, основана на гражданството им.

46 Следователно телеологичното тълкуване на членове 12, 13 и 15 от приложение I към Споразумението в светлината на член 1, букви а) и г) и на член 2 от последното не допуска самостоятелно заетите погранични работници да бъдат лишени в приемащата държава от третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено от последната на собствените ѝ граждани, що се отнася до достъпа до дейност като самостоятелно заето лице и до упражняването ѝ.

47 Трето, по отношение на глава VI от приложение I към Споразумението, озаглавена „Придобиване на недвижима собственост“, следва да се констатира, че единственият член, от който тази глава се състои, а именно член 25, параграф 3 от приложението, предвижда, че пограничен работник се ползва със същите права като гражданин на страната по отношение на придобиването на недвижима собственост за упражняване на икономическа дейност.

48 Дори ако цитираният в предходната точка от настоящото решение член не обхваща договорите за аренда на земеделска земя, договарящите страни не са могли да предвидят запазване по отношение на тези договори на по-малко благоприятно третиране от това, което е предоставено по отношение на придобиването на недвижима собственост, което обикновено гарантира по-широко ползване на съответните вещни права.

49 С оглед на всички гореизложени съображения, на поставения въпрос следва да се отговори, че по силата на член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението една договаряща страна трябва да предостави на „самостоятелно заети погранични работници“, по смисъла на член 13 от това приложение, на другата договаряща страна, по отношение на достъпа до дейност като самостоятелно заето лице и до нейното упражняване в приемащата държава, третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено от последната на собствените ѝ граждани.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препаращата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

По силата на член 15, параграф 1 от приложение I към Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 година, една договаряща страна трябва да предостави на „самостоятелно заети погранични работници“, по смисъла на член 13 от това приложение, на другата договаряща страна, по отношение на достъпа до дейност като самостоятелно заето лице и до нейното упражняване в приемащата държава, третиране, не по-малко благоприятно от това, предоставено от последната на собствените ѝ граждани.

Подписи